

5 TIMES

~~3.
2023~~

Tega Times

3. číslo 2023
2022/2023

Rozhovor

Michal Švancara	4
Ondřej Grund	6

Erasmus+

Erasmus+	10
Já v Chiavenně	12

Ostatní

James Webb	14
Žádné otroctví	16

Kroužky

Kroužek japonské kultury	18

Exkurze

Otevřená zahrada	20

Cestování

Budapešť	21

Životní zkušenost

Já a můj virtuální svět	22

Literatura

Stařec a moře	24
Knihy ze školní knihovny	26

Recept

Vanilkové rohlíčky	27

Toto číslo připravili

Honza Feik, Magda Kučerová, Míša Lišková, Zuzka Bučková,
Petr Zachrdla

Vedení

Kateřina Kolářová

Grafika

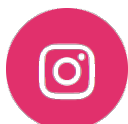
Petr Zachrdla

Web
sosblansko.cz

Facebook
/sstega

Instagram
@tega_blansko

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Milí čtenáři,

právě čtete řádky třetího čísla školního časopisu Tega Times. Vychází s malým zpožděním, i přesto by se na úvod slušelo všem popřát všechno nejlepší do roku 2023! Kromě pevného zdraví přeju také především notnou dávku energie, vůle a motivace ke všemu, k čemu máte v plánu se tento rok postavit!

Podle obsahu můžete vidět, že aktuální číslo obsahuje zprávy, které zachycují alespoň část šrumu, který naše škola nabízí, dále například texty hodnotící projekt Erasmus, zajímavé rozhovory a nechybí ani jiná povídání či pravidelné rubriky jako je třeba ta literární, novinky ve školní knihovně nebo stránky s vlastní tvorbou studentů.

Doufám, že Vás alespoň něco zaujme a třeba se dozvíte něco nového.

Ať se Vám všem daří

- Jan Feik, ME3

Michal Švancara

„Bez obětování času nemůžete ničeho dosáhnout.“

V každém čísle bychom rádi přinesli nějaký rozhovor s žákem naší školy. Pro inspiraci, pro pobavení nebo prostě jen tak – třeba abyste zjistili, že na chodbách naší školy můžete potkat někoho, o kom jste netušili, že má podobný koníček jako Vy, nebo někoho, koho byste chtěli poznat blíže. V minulém jste si mohli přečíst něco o aktivitách a koníčcích Honzy Janblunky z ME3, tentokrát přicházíme s rozhovorem s Michalem Švancarou z MS3, mj. hráčem CS:GO.

Michale, ty se prý živiš hraním počítačových her? Je to pravda nebo ne?

Neřekl bych přímo, že žívím. Já osobně to беру spíše jako koníček, který mi přivydělává nějaké peníze, protože nejsem pořád na takové úrovni, na které bych si představoval být. Přece jen e-sport (elektronický sport) není u nás tak rozsáhlý a živí se tím jen hrstka nejlepších u nás.

V počítačových hrách se vůbec nevyznám. Co teda hraješ?

Počítačových her je nespočet, ale jen některé se berou do kompetitivního hraní (turnajového). Mezi nejslavnější hry patří Dota, League of Legends, Pubg, CS:GO. Já se už přes pět let pohybuju kolem hry CS:GO (Counter Strike Global Offensive).

Ve hře jsem nahrál přes 9 600 hodin, což je v přepočtu 400 dnů. Ano, někdo si řekne, že to je hrůza, že člověk dokáže strávit tolik času ve hře. Kolik je to ztraceného času! Ale zkuste se na to podívat i z té druhé stránky.

Když hrajete fotbal, tenis nebo florbal, taky tomu obětujete hromadu času, jen to třeba tak nevnímáte. Jak říká každý známý člověk: „Bez obětování času nemůžete ničeho dosáhnout.“ Nebo si myslíte opak?

Jak vypadají turnaje, kterých se účastníš?

Turnajů je nespočet. Já hraju jak na domácí scéně (Česko a Slovensko), tak i v zahraničí. Turnaje jsou různé, ať už je to liga nebo lan akce (hrají všichni na jednom místě před diváky). Ligy mají většinou formát skupin, kde je například 16 týmů ve skupině a 8 jich postoupí do pavouka, kde se hraje double elimination bracket. To znamená, že i když v pavouku prohrajete, stále máte šanci postoupit do finále. Jednoduše řečeno, nesmíte 2x prohrát. Na lan akcích je formát častěji pavouk, protože se to musí stihnout za víkend. Přece jen ne všichni to mají jako práci a musí chodit do školy/práce.

Jak ses k tomu vůbec dostal?

K hraní jsem se dostal jako malý. Když jsem viděl, jak brácha hraje na počítači, taky jsem chtěl. Však to někteří určitě znáte... Sourozenecká soupeřivost. Brácha začal hrát CS:GO s kamarády a se mnou hrát nechtěl, protože jsem byl slabý. To mě vedlo k tomu, abych usedl k počítači a přesvědčil je o tom, že jsem na jejich úrovni. No a co se nestalo? Hra mě začala nesmírně bavit.

5. Co musí udělat člověk pro to, aby byl tak dobrý?

Člověk do toho musí fakt investovat strašně moc času. I když má talent, neznamená to, že se chytí a bude v té hře dobrý natolik, aby se jí živil.

E-sport je založen na týmové úrovni. Není to nic pro egoisty nebo lidi, co nedokážou udržet nervy. Stává se mi, že mi lidi po zápasech píšou negativní urážlivé zprávy kvůli tomu, že jsme prohráli. Člověk by si z toho neměl nic dělat. Spíš se může zamyslet nad tím, že se vůbec někdo obtěžuje nadávat člověku, který dělá to, co ho baví.

Jaké máš v této oblasti cíle?

Jelikož jsem skromný člověk, tak si cíle dávám postupně. Jak jsem říkal před chvílí, první věc byla být lepší než brácha. Dále se dostat na turnaje, poté je vyhrávat. Můj cíl pro rok 2023 je dostat se na mistrovství České republiky.

- Kateřina Kolářová

Ondřej Grund

„Když si jezdec vše promyslí a nehrne se do všeho po hlavě, je to relativně bezpečné, i když to na první pohled moc nevypadá.“

Asi jste všichni zaregistrovali, že během podzimu jste v prostoru kolem relaxu mohli vidět řadu krásných fotografií. Nyní Vás tedy přinášíme rozhovor s jejich autorem, mj. absolventem naší školy – Ondřejem Grundem.

Věnujete se fotografování a cyklistice. Jaké byly Vaše začátky v těchto aktivitách? Kolik vám bylo let, když jste začínal?

Kolo byla první věc, která mě potkala. Vždy mě ježdění bavilo a do teď si nedokážu svůj život bez kola představit. Je to pro mě součást života a životního stylu. Jezdím od mala, tuším někdy od 5 let. Kolem roku 2011 (tehdy mi bylo 12 let) jsem objevil disciplínu BMX. Koukal jsem na videa s touto tematikou a chtěl se v tom zdokonalovat, učit se triky atd. Moc mi to ale nešlo. Naučil jsem se jen základní "triky" typu bunnyhop, 180 v rádiusu, 180 na zemi a takovou falešnou 360 na zemi, kdy jsem se ve vzduchu otočil o 180 a zbytek dotočil na zadním kole. Jezdil jsem sám a neměl nikoho, s kým bych se hecoval a předháněl. Tuhle disciplínu jsem jezdil někdy do roku 2014.

V tu dobu mě oslovil Standa Svoboda, který začínal s disciplínou MTB Downhill/ Freeride a sháněl někoho do party "BikeBastards". Dohromady jsme byli tři. Já, Standa a Jarek Fiala (též student TEGY). Spolu jsme stavěli vlastní trať a postupně se posouvali v ježdění. Každý chtěl být lepší, jak ten druhý, a to nás hnalo kupředu, což mi chybělo u BMX. Dost jsem v tu dobu bojoval s vlastním strachem, ale šlo to. Když si jezdec vše promyslí a nehrne se do všeho po hlavě, je to relativně bezpečné, i když to na první pohled moc nevypadá.

Co se týče focení, začal jsem už na základce. V 6. třídě jsem nastoupil do filmového kroužku a začal objevovat kouzlo focení a natáčení. V tu dobu jsem měl za úkol fotit Vánoční skok přes laťku. Fotil jsem to na obyčejný školní kompak, který měl cca 2s zpoždění. Musel jsem jet zároveň se skokanem a zmáčkнуть spoušť o 2 s dřív, než skákal. Jedině tak se mi povedlo vyfotit správnou fotku. Další rok jsem dostal do ruky zrcadlovku (Canon 1100D), uchvátilo mě, jak je to rychlé a přesné. S tím už se fotilo o poznání lépe. Dostalo mě to na tolik, že jsem si to přál k narozeninám. Od té doby jsem objevoval kouzlo zrcadlovky, výměnných objektivů a možnosti nastavení manuální expozice. Je to mnohem svobodnější a člověk tím může dosáhnout svého výsledku. To např. s mobilem nebo kompaktem nezvládnete. Dá se udělat pěkná fotka, ale nikdy ne podle Vašich představ.

Kolem roku 2016 přišel zásadní zlom. Začal jsem kombinovat focení a ježdění na kole. V tu dobu už jsme jezdili trošku na úrovni a chtěli jsme z toho mít výstup. Jediný, kdo měl možnost a trochu zkušeností jsem byl já. Tudíž to padlo na mě a chytlo mě to. Koukal jsem na bajková videa/fotky a snažil se z toho získat zkušenosti, které jsem pak uplatňoval v terénu. Koncem roku 2018 přišel další velký zlom. Spadl jsem na kole tak nešikovně, že mě to vyřadilo skoro na 3 měsíce, a to mě donutilo trošku přehodnotit situaci. Dopadlo to tak, že jsem se zastavil ve zlepšování a posouvání na kole a místo toho jsem začal více fotit. V tu dobu už jsem měl i nějaké zakázky. Na kole jezdím pořád, ale už to není jako dřív. Je to pro mě spíše životní styl a příležitost občas vypnout hlavu. Už se neposouvám tak jako dříve. Za to do focení jsem se opřel, jak jen to jde. Snažím se fotit kreativní fotky, se kterými pak vyhrávám soutěže a fotím více zakázek, většinou reportáže a produktové fotky z cyklistiky.

Jaká ocenění jste za své snímky získal?

Za svoje kreativní fotky jsem dostal ocenění 3x Fotografie roku podle RedBull CZ a 9x Fotografie měsíce RedBull CZ a Megapixel. Fotograf z toho sice nic moc nemá kromě pár plechovek RedBullu, anebo vytištěné fotky roku, ale baví mě na tom to porovnání s ostatními. Vždy se sejdou zajímavé fotografie, které mě motivují.

Čím se dnes živíte?

Jak jsem zmiňoval na začátku, cyklistika je pro mě životní styl a díky tomu mám i práci v tomhle oboru. Momentálně se živím prací v bikeparku/skiareálu Kopřivná v Jeseníkách. Zde pracuji jako staniční pracovník lanovky a údržba trailů. K tomu mám na vedlejší živnost focení a kombinuji to podle potřeby. Práce na Kopřivné je docela volná. Když potřebuji fotit nějakou důležitou zakázku, vždy si domluví zástup a mohu se věnovat své tvorbě. Toho si nesmírně cením a je to něco, co bych v jiných pracích hledal marně. Práce na Kopřivné mě baví. Přes týden se věnujeme údržbě trailů (tudíž jsem celý den v přírodě) a o víkendech jsem na lanovce. Je to pro mě jeden ze splněných snů. Vždy jsem chtěl pracovat a bydlet na horách. Když se nabídla možnost zde pracovat, tak jsem neváhal.

Vaše profesní dráha se odklonila od oboru, který jste vystudoval. Dala Vám tedy něco střední škola?

Původně jsem chtěl být automechanik, ale po konzultaci s mámou jsem si to rozmyslel. Viděli jsme větší budoucnost ve výrobě a obrábění. Tehdy jsem ještě nevěděl, co chci dělat a hledal jsem se. Automechanik by byl dost omezený obor. Obrábění (Nástrojař) nám přišlo do budoucna jako lepší volba. Šlo to hodně kupředu a shánělo se dost pracovníků, tudíž kdykoliv možnost někam nastoupit. I když teď dělám úplně něco jiného, jsem rád, že mám základy strojaře. Mám větší přehled o tom, co a jak funguje, např. Když něco opravuji na kole, anebo na autě. Mám pro to potřebný cit.

A co Vaše plány do budoucna?

Do budoucna bych se chtěl primárně živit focením a být na volné noze. I když se může zdát, že si žiji sen, tak to úplně není pravda. Neraď jsem svázaný na jednom místě. Chtěl bych více cestovat, objevovat a tvořit. Focení na volné noze mi nabízí to, co od života očekávám.

Bohužel to není úplně lehké. Je to běh na dlouhou trať.

Vypracovat se na profesionálního fotografa stojí dost času a trpělivosti. Ze začátku člověk fotí vše, pak si vyselektuje věci, které ho baví a potom se tím začíná živit. Kdybych fotil rodinky, svatby, portréty atd., mám to o dost jednodušší. V tomhle oboru se práce shání lépe. Fotíte pro "normální lidi" a poptávek je hodně. Já jsem zaměřený hlavně na cyklistiku, kdy fotím pro firmy a pořadatele závodů. Zde se zakázky hledají obtížně, je to hodně o doporučení a kontaktech. Ale jen u focení asi nevydržím, je to dost stereotypní a kreativně namáhavá práce.

Další práce, která mě baví je údržba trailů. Nejspíše se do budoucna spojím s nějakou trailbuilderskou partou a pomáhal bych opravovat traily. Buď přímo na Kopřivné, kde pracuji, anebo někde v jiných areálech. Fyzická práce mě také baví, tak toho chci využít. :-)

- Michaela Škaroupková Míčková

Čtrnáct dnů v Itálii uteklo jako voda...

A jaké to bylo? Vyčerpávající! Zároveň ale také plné zážitků, nových zkušeností a přátel. IP Crotto Caurga, naše partnerská škola v italské Chiavenně, je školou, která je po odborné stránce na excelentní úrovni. Stáž bych tak doporučila každému, kdo to myslí s gastronomií vážně. V praxi si budete moct zažít složitou obsluhu, vaření pod vedením šéfkuchařů ze Sicílie či Sardinie, šéfcukrářů se zkušenostmi z michelinských restaurací ve Francii... Prostě uvidíte jaké to je, když nejen škola, ale i celá země, doslova žije jídlem. Odpolední program navíc zahrnuje odborné exkurze, výlety a degustace. Takže není vůbec prostor se nejen nudit, ale ani vyhládnout. Pokud se bojíte do projektu přihlásit kvůli tomu, že neradi mluvíte s cizími lidmi, nezuňte. Všichni v partnerské škole i celé Chiavenně jsou velmi přátelští. Od první chvíle jsme si připadali jako doma. Městečko je velmi malé a bezpečné, takže všichni se tam znají. A máte-li strach z cizího jazyka, tak to také nemusíte, i v Itálii jsme se setkali s lidmi, kteří používali překladač. Základní znalosti jsou samozřejmě potřeba, ale moderní technologie jsou v tomto skvělým pomocníkem, a tak nebyl problém domluvit se doslova s každým. V neposlední řadě stáž doporučuji všem, kteří mají rádi přírodu. Výhledy na hory okolo jsou doslova dechberoucí.

Na závěr ještě několik informací o projektu: Projekt se jmenuje „Objevujeme regionální italskou gastronomii“ a je financován z programu Erasmus+. V rámci projektu vyjelo šest stážistů a stážistek oboru Kuchař-číšník absolvovat čtrnáctidenní odborný výcvik v partnerské škole IP Crotto Caurga. Dalších šest žáků nebo žákyň bude mít příležitost absolvovat stejnou stáž na jaře. Z projektu mají stážisté hrazené ubytování, stravování, veškeré výlety a exkurze, dopravu a pojištění. K přihlášení se do projektu musí žák nebo žákyně projít výběrovým řízením, které zahrnuje v první řadě motivační dopis, takže pokud vás stáž zaujala, již začněte přemýšlet, co do dopisu napíšete.

Poslední pracovní den očima M. Liškové (KC3): Spousta učitelů a žáků nás zastavovala na chodbách a loučili se s námi, což bylo milé, ale zároveň se mě zmocňoval smutný pocit, co když už nebudeme mít možnost se vidět? V kuchyni byla spousta práce, tak jsme pomáhali, kde se dalo, pan Žabka se ujal vykošťování filetu pstruhů, s menší pomocí Simči a Lojzy. Pája s Magdou byly přesunuty z hlavní kuchyně do cukrářské části, kde jsem se za nimi také zastavila. Mezitím co Marťa nakrájela dýni do rizota tak jsem umyla nádobí a potom jsme se společně vrhly na brambory a kaštany. Skončili jsme dřív, než bylo v plánu, tak jsme ještě skočili na kafe před obědem. Po obědě jsme se odpojili každý svou cestou a večer se sešli na krásném galavečeři, lépe jsme večer zakončit nemohli.

Prohlašujeme, že článek vyjadřuje názor autora a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež toto sdělení obsahuje.

Já v Chiavenně

Nebojte se zkoušet nové věci, strach je přirozená a silná věc, ale zvědavost ještě větší aneb Já a moje zkušenost s Erasmem

Když za mnou přišla paní učitelka Kolářová, jestli bych nenapsala článek o své zkušenosti s Erasmem, řekla jsem si: „To není možné, abych takový trip plný zážitků a nových věcí zvládla sepsat do jednoho článku školního časopisu!“ Ale když nezkusíš, nevíš.

Ze začátku to byly samé obavy, kde budeme bydlet, s kým budeme bydlet, jak daleko od sebe, neztratíme se? Mnoho a mnoho dalších. Paní učitelka Koubková nás ale ujišťovala, že se není čeho bát a že na tyto obavy zapomeneme, jen co nasedneme do auta.

Bylo tomu tak, během shledání u auta jsme si stihli říct, že jsme unavení, co všechno jsme zapomněli, ale jediný strach, co v nás zbyl, byl ten, kde si dáme oběd. Rodiny nás přivítaly s otevřenou náručí a hladina strachu byla jak na horské dráze. Všichni jsme aktivně psali do skupiny, kde jsme, co právě jíme a jak daleko jsme od sebe.

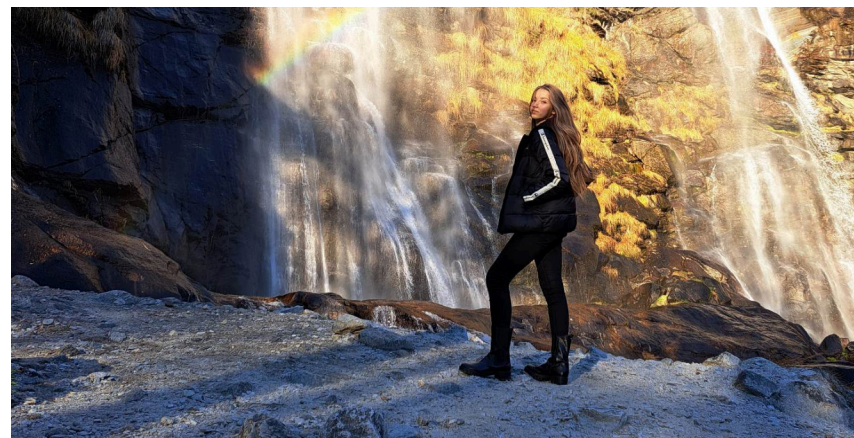
První dny ve škole jsme si všichni na všechno zvykali, hlavně já na svoji novou přezdívku Barbie, kterou mě obdarovala jedna paní učitelka, která mi chválila vlasy. Všichni, a to myslím opravdu všichni, byli opravdu milí a ochotní, i když jsme jim rozuměli tak polovinu toho, co nám říkali, protože míchali angličtinu, italštinu a němčinu dohromady. Ale rukama nohama jsme zvládli i plynulou konverzaci.

Určitě nezapomeneme na nové zkušenosti, které nám předali, jako třeba byla kresba čokoládou, výroba domácích těstovin, příprava pravé italské pizzy, modelování z fondánu, ale i skládání ubrousků do tvaru květin a složitou obsluhu.

Taky jsme došli na spoustu plusů a minusů v naší škole. V Itálii měli automat nejen na neperlivou vodu, ale i na vodu chlazenou a perlivou, krásné kuchyňské vybavení a moderní učebny, automaty a kávu zdarma pro učitele kdykoliv chtěli. My ale můžeme být rádi za naše toalety, relax, šatny a intr, protože spousta studentů totiž dojížděla opravdu daleka.

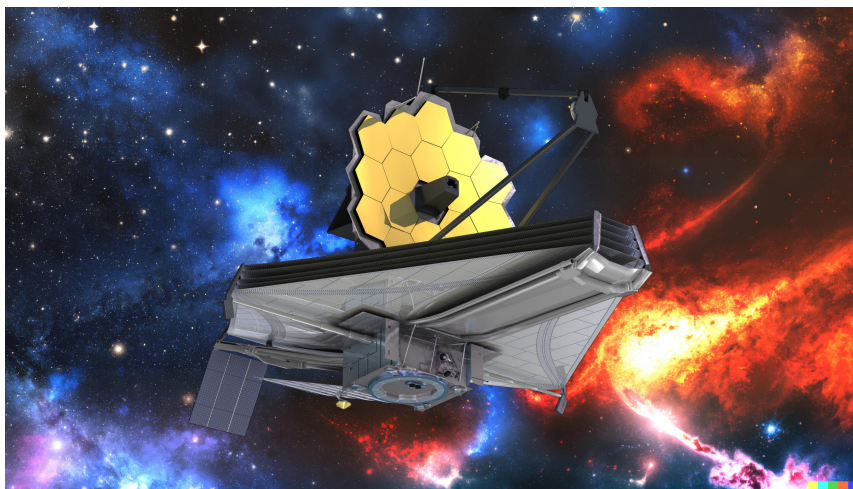
Na první pohled jsme museli při odjezdu z Chiavenny vypadat vyčerpaní, byli jsme ale přehlceni novými zkušenostmi, náš mozek přemýšlel už jen v angličtině a bez nachlazení bychom se neobešli. Stejně jako bez slz při loučení. (Teda alespoň já, protože s tou náhradní rodinou mám jen ty nejlepší vzpomínky).

A co bych na závěr doporučila případným zájemcům o jarní termín a vlastně všem studentům? Nebojte se zkoušet nové věci, strach je přirozená a silná věc, ale zvědavost ještě větší. Erasmus byla neskutečná příležitost, poznat nové lidi, věci, jídla a místa. Proto musíte každou příležitost, co Vám přijde pod ruku, chytit, jinak uteče a vy budete litovat, že jste tenkrát neriskovali... A risk je přece zisk ne?

- Michaela Lišková, KC3

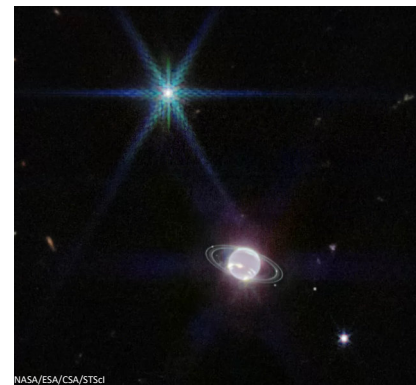
James Webb

Teleskop Jamese Webba se může zdát jako nástupce slavného Hubbleova teleskopu, ale je tomu opravdu tak?

Jedná se o kosmický teleskop a zároveň největší a nejdražší astronomický projekt současnosti. I když se v některých ohledech podobá Hubbleovi, tak v mnoha směrech se od něj výrazně odlišuje. James Webb pozoruje infračervené záření, kdežto Hubbleův teleskop sleduje viditelné světlo.

Webbův teleskop poskytuje data v podobě souborů informací, které vědci následně zpracovávají a vytvářejí konečné fotografie, jako jsou fotky planet, galaxií, nebo mlhovin. Jako nejvýkonnější vesmírný dalekohled je schopen dohlédnout až do počátků existence vesmíru a pozorovat dosud neznámé části prostoru a času, ale na to si budeme muset ještě chvíli počkat.

- Petr Zachrdla, ME3

Žádné otroctví

Pod pojmem otroctví si mnoho z nás představí různé věci. Mladší lidé si můžou za otroctvím představit to, že jim například rodiče zakáží jít ven či jim zakáží určité věci. My starší už víme, jak z historie, tak filmů či knih, že otroctví je úzce spjata s omezováním osobní svobody, a tím hlavním, a to je základní lidské právo. NIKDO nám nemůže sebrat jedno ze základních lidských práv, a to SVOBODU. Tohle téma bych chtěl zkusit popsat jak historického hlediska, tak bohužel i z toho současného, protože i v 21. století otroctví stále existuje.

Jak už jsem nastínil v úvodu, tak otroctví je známé po mnoho staletí. Mnozí z nás si pod pojmem historie otroctví představí stavbu pyramid či sbírání bavlny na plantážích. A já nejsem výjimka – když jsem přemýšlel nad výběrem tématu, hned mě tyto pojmy napadly. Možná se ptáte proč. Odpověď je jednoduchá, v poslední dekádě se o tomto problému začalo mluvit víc než kdykoli jindy. Je to velmi populární téma jak v knihách, tak filmech či seriálech. Tuto problematiku krásně vystihuje film z roku 2012 od známého režiséra Quentina Tarantina. Nespoutaný Django, jež popisuje s přesností období otroctví a rasismu z 19. století. Mně osobně tento počín velice nadchnul a donutil přemýšlet nad otroctvím jako takovým. A proč by nemělo na světě EXISTOVAT. Podle mě si nikdo nemá právo brát, či dokonce řídit životy proti jejich vůli. Jak řekl americký prezident Abraham Lincoln:

„Nejsme přece nepřátelé, ale přátelé. Nesmíme být nepřáteli. I když mohou vzplanout vášně, nesmí nás ovládnout.“

Byl sice jeden z prvních vysoce postaveným politiků, kteří toto téma otevřel, ale pro mě osobně jsou jeho další projevy, velice matoucí, protože v jeho denících zaznělo i tohle:

„Rovnoprávnost pro černochoy. Nesmysl. Jak dlouho pod vládou Boha, který je dost silný ke stvoření a udržování vesmíru, budou darebáci šířit tyto nesmysly a tupé stádo blbců jim bude hltať tuhle ubohou demagogii.“

Takže si nejsem 100% jistý, zda-li jeho konání ohledně otroctví nebyl pouze politický tah k získání moci. Co si o tom myslíte Vy?

A v neposlední řadě bych chtěl říct, že i já jsem se setkal s pojmem otroctví, a to před pěti lety, kdy jsem byl na školním výletě v polském koncentračním táboře Osvětim, kde mě hned na začátku exkurze vystrašila otázka: „Proč si myslíte, že Osvětim pořád stojí?“ A odpověď byla: „Aby lidé nezapomněli.“ Při cestě domů jsem měl podobný pocit jako u již dříve zmiňovaného filmu.

Co říct závěrem? Tohle téma je strašně diskutabilní, ale měli bychom se VŠICHNI shodnout na tom, že otroctví je obrovský problém. Měli bychom se poučit z historie a tento ohybný zločin ze světa vymýtit.

Ilustrace:
Zuzka Bučková, KCN2

- Marek Odehnal, MES2

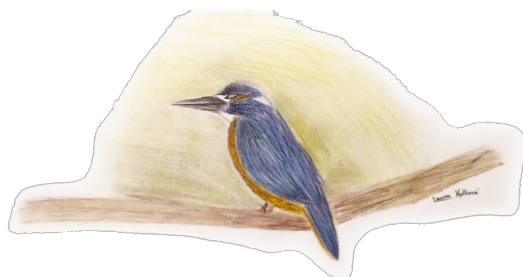
Kroužek japonské kultury

Uplynulé pololetí v japonském kroužku

Kroužek japonské kultury letos přivítal nové členy z řad prváků, společně jsme se ponořili do dějin japonského umění a hudby. V průběhu několika hodin jsme stvořili kooperativní obraz Velká vlna (inspirovaný dílem japonského umělce Hokusai), který teď visí v učebně 2. Jako zakladatelka kroužku mám velkou radost, že o program se stále častěji starají sami členové kroužku a že byli schopni se scházet i v době mé nepřítomnosti. Těší mě také to, že nás v kroužku navštěvují pracovníci naší školy, domova mládeže i naši absolventi a že je činnost kroužku nadále finančně podporována ze strany vedení školy.

Ze zajímavých činností klubu za poslední pololetí vybírám:

- Koncert Honzy „Appu“ Jablunky na Domově mládeže, kde zazněly japonské i jiné písně
- Degustace japonských specialit (především sušených ryb a mořských plodů) darovaných japonskou švagrovou paní učitelky Kolářové
- Prezentace Honzy „Yami“ Jelínka o reakčních hrách včetně ukázky
- Prezentace Tomáše „Arthie“ Doležela o anime a katanách
- Předvánoční výlet do Brna na running sushi

Ilustrace: Laura Holková, KC1

- Hana Koubková

Otevřená zahrada

Už na začátku školního roku navštívila skupina žáků tříd E2, EN3 naučný program „Otevřená zahrada“. Za krásného podzimního dne jsme se z brněnského vedlejšího autobusového nádraží (před hotelem Grand) odebrali „pěškovusem“ na místo určení, které se nacházelo na adrese Kotlářská 33. Šlo o opravdu vkusný kout zelené přírody ukrytý v centru města.

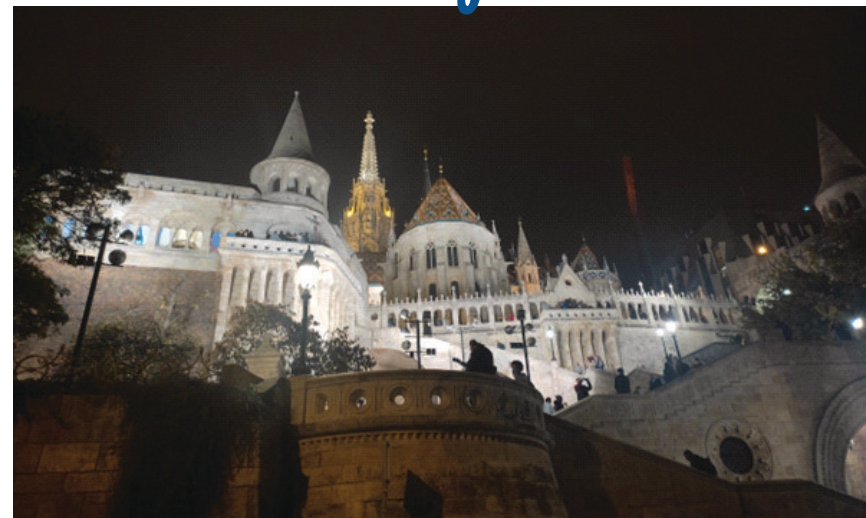
Historická zahrada v srdci Brna a pasivní budovy s úspornými technologiemi. To jsou venkovní a vnitřní prostory centra „Otevřená zahrada“. Zde byla kromě jiného (půda nad zlato, voda a náš svět, klima a my, krása včel) naučná stezka, která upozorňovala na přírodní i technické zajímavosti, ukryté a rozdělené do čtyř přirozených přírodních živlů – vzduchu (vítr), ohně (Slunce), vody a půdy.

Prohlídky byly rozděleny do několika věkových kategorií. Od dětí navštěvujících mateřskou školu, až po adolescence středních škol a gymnázií.

Je zde možné prožít také různé Workshopy, rodinné dny, zahradní degustace a Garden party. Jsou zde možnosti příjemného posezení a občerstvení. U východu z areálu je také japonská restaurace. Vstup do zahrady je zcela zdarma a je zde možné domluvit i průvodce, který skupinu seznámí s vybraným odborným tématem. Naše skupina se zajímala o problematiku nízkoenergetického domu v návaznosti na solární elektrárnu a tepelné čerpadlo. Tato exkurze byla opravdu zdařilou akcí jednoho z posledních zářiových pátků a příjemným rozjezdem nového školního roku.

- Dušan Kupka

Budapešť

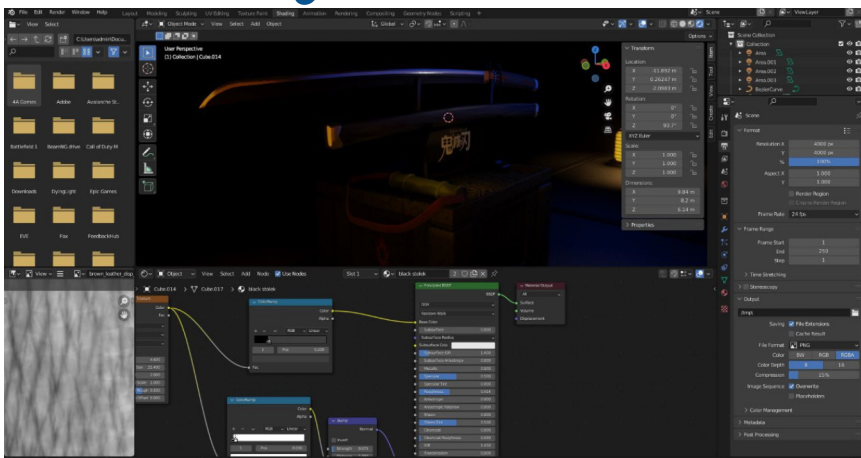
Letos jsem byla s rodinou v Budapešti. A abych řekla pravdu, tak to splnilo mé očekávání, protože Budapešť je krásné město, a to nejen ve dne. Když zapadne slunce, celá Budapešť krásně září.

Znáte historii tohoto města? Ne? Tak si o ní můžeme teď něco povědět. Málokdo ví, že dnešní Budapešť vznikla sloučením původně tří samostatných městských částí. První osady se na území dnešní metropole začaly objevovat již v době kamenné. Přibližně roku 100 po Kristu zde Římané založili město Aquincum. Existovalo zde až do 5. století, kdy oblast obsadil Attila – vládce Hunů.

Asi víte, že je to hlavní město Maďarska. Ukřývá v sobě kupy divů, jako jsou třeba termální lázně, budova parlamentu, Budínský hrad, Matyášův chrám, dokonce zde mají i svojí Sochu svobody, takže nemusíte cestovat až do USA, a taky hromadu dalších kuriozit. Co určitě stojí za návštěvu, je Rybářská bašta. Ale nenechte se mýlit – není to žádná restaurace, kde se podávají ryby, Rybářská bašta připomíná hrad.

- Magda Kučerová, KC3

Já a můj virtuální svět

Byl to asi rok 2018, kdy jsem se já a můj kamarád společně rozhodli začít pracovat na své vlastní počítačové hře. Vedla nás k tomu zejména část dětství strávená ve virtuálním světě, kde jsme měli vždy nápady, jak by se dalo něco zlepšit a podobně. Prvně jsme se začali učit v programu Unity (což je engine, na kterém hra běží), ale práce to nebyla vskutku jednoduchá, hlavně pro člověka, který v životě nic neprogramoval. Nakonec to dopadlo tak, že jsme se na to postupně během měsíce vykašlali.

Několikrát jsem se však sám pokusil se k tomuto projektu vrátit, ale zjistil jsem, že mě toto programování v Unity vůbec nebaví a nenaplňuje. Tak jsem si stáhl jiný program zvaný Blender. Tento program slouží k mnoha věcem, ale pro mě to byl program, ve kterém se dělají objekty do her, což jsem potřeboval. Sem tam jsem si něco modeloval, ale nebylo to nic převratného, zkrátka jsem se snažil s tímto programem seznámit.

Největší zlom však přišel v době, kdy jsem musel vytvořit novou kampaň do deskové hry Dungeons and Dragons. Během vytváření této kampaně mě však něco pořád nutilo se vrátit k projektu počítačové hry. Napadlo mě tedy tyto dvě věci zkombinovat. Začal jsem tedy psát příběh, modelovat, a dokonce se i vrátil k programování v Unity a Visual studios.

Asi po měsíci jsem měl už úplné základní mechaniky hry, a jelikož jsem neměl žádnou postavu, budovu, terén atd., tak jsem s programováním přestal a začal se věnovat Blenderu.

Tento program mě začal velice bavit, proto jsem v něm začal vytvářet nejenom objekty do hry, ale i náhodné projekty. Za necelý rok se však můj původně jednoduchý příběh proměnil v něco úplně jiného. Dalo by se říct, že píši takovou knihu, ale on je to spíš popsání můj celý svět fantasy, který dnešní dobou čítá cca 700 stran.

Tato práce mě velice baví, ale jelikož jsem na to sám, tak je velmi časově náročné.

- David Šenkeřík, MES4

Stařec a moře

Ernest Hemingway

„Byl příliš prostý na to, aby uvažoval, kdy dospěl k pokoře. Ale věděl, že k ní dospěl, a věděl, že pokora není člověku k necti a není na újmu opravdové hrdosti.“

I tentokrát jsem se rozhodl, že se Vám v tomto, již třetím čísle časopisu Tega Times, pokusím přiblížit děj knihy z maturitní četby. Pro tentokrát jsem si vybral spisovatele Ernesta Hemingwaye a konkrétně jeho dílo Stařec a moře.

Stejně jako vždy se nejdřív zaměříme na život autora. Už jste někdy určité zaslechli jméno **Ernest Hemingway**. Nebo ještě ne? Třeba si to jen nevybavujete. Jdeme na jeho život. Byl to americký romanopisec, povídkář a novinář, který se svým dílem začlenil k největším humanistům našeho věku. Za mě nemá moc cenu okecávat takové ty věci, které si stejně nejsem schopný u autorů zapamatovat, jako například kdy a kde se narodil, a proto se i zde pokusím zaměřit na jeho zajímavosti ze života.

Taková jedna zajímavost je, že Hemingway měl problémy s alkoholem, při převozu do léčebny chtěl vyskočit z letadla, několikrát se chtěl zastřelit, což se mu nakonec po návratu z léčebny podařilo. Byl celkem 4x ženatý a roku 1954 mu byla udělena Nobelova cena za literaturu. S jeho povahou souvisel i jeho obrovský zájem o box a býčí zápasy.

No, myslím, že o autorově životě už víme až dost, tak se vrhneme na dílo, které nemá cenu moc rozvádět do podrobností, takže jen ve stručnosti... Jde o novelu a poslední dílo vydané za autorova života. Příběh je vyprávěn er-formou a děj je tedy zaměřen na starého kubánského rybáře Santiaga, který dva dny a dvě noci zápasí s obrovským mečounem, kterého nakonec harpunuje a připoutá ke člunu. Téměř okamžitě jeho úlovek ale sežerou žraloci. Rybář se tedy vrací do vesnice vyčerpaním polomrtvým s kostrou jeho ryby.

Úryvek z knihy, který by Vás mohl navnadit na přečtení celé knihy:

Druhý žralok se střídavě přibližoval a vzdaloval a teď se znovu blížil s čelistmi dokořán. Stařec viděl, jak se mu v koutku tlamy bělají kusy masa ryby, do které se zabořil a stiskl čelisti. Rozpřáhl se po něm, zasáhl jen hlavu a žralok se na něho podíval a vytrhl maso rybě z těla. Stařec se po něm rozehnal kyjem ještě jednou, když sebou žralok smýkl stranou, aby sousto polkl, ale zasáhl jenom hutnou houževnatou gumovitou hmotu.

„Jen pojď, galano!“ vyzýval žraloka. „Pojď ještě jednou!“

Žralok se prudce přihnal a stařec ho zasáhl, zrovna když scvakával čelisti. Udeřil jej důrazně a tak zvysoka, jak jen mohl zvednout kyj. Tentokrát ucítil lebeční kost na spodní části mozku a zasáhl jej ještě jednou do téhož místa, když žralok tupě odtrhával maso a klouzal s ryby dolů. (...)

Nedalo se čekat, že je zabiju, pomyslel si. Byly časy, kdy bych je byl možná zabil. Ale pošramotil jsem je oba pořádně a žádný z nich se asi necítí zvlášť dobře. Kdybych je byl mohl napálit oběma rukama, byl bych toho prvního určitě zabil. I dnes.

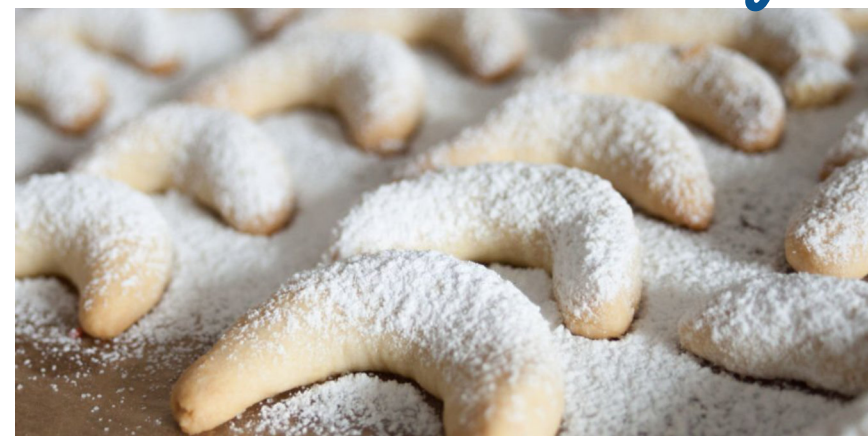
Nechtěl se podívat na rybu. Věděl, že polovička z ní je zničena. Slunce zapadlo, zatímco bojoval se žraloky. “

- Jan Feik, ME3

Knihy ze školní knihovny

Vanilkové rohlíčky

I když se vám může zdát, že vanilkové rohlíčky jsou spjaté s vánočními svátky, my v redakci věříme, že jsou stejně chutné k jakékoliv příležitosti, ať už k dopolední kávě nebo jen tak jako malý dezert.

Ze všech surovin vypracujte těsto, můžete ručně na vále nebo pomocí robotu. Zabalte do folie a nechte několik hodin odležet (ideálně přes noc). Troubu předehřejte na 180 stupňů, dva plechy si vyložte pečicím papírem. Těsto si rozdělte na 4 stejné díly, můžete klidně i odvážit. Z každého dílu si vyválejte malý váleček, který rozkrojte na stejný počet kousků. Tím budete mít rohlíčky všechny stejně veliké. Já jsem z každého dílu udělala 18 rohlíčků, celkem tedy 72.

Rohlíčky vyskládejte na plech a pečte v předehřáté troubě 8-10 minut (podle velikosti rohlíčků). Rohlíčky doporučuji hlídat, hnědnou jen zespodu. Peču vždy jen po jednom plechu a bez horkého vzduchu, ale spoléhejte více na vlastní zkušenost s vaší troubou. Upečené rohlíčky vytáhněte z trouby a nechte na plechu téměř vychladnout.

- Jan Feik, ME3

#wearetega